

gen, som Sngen af Selskabet reiste sig for at drikke, og han selv vist nok satte sig ned uden at faae drukkit den, og siden blev mindet om, at den Slags Tale vist nok var høfborøberisk. Jeg skal kun henstille dette, det er den Tredie af dem, der er nævnt som Bidne. Det er enkelte Bemærkninger om den høitagtede Ministers senere Dokumenter, men, som sagt, disse Dokumenter ere kun Efterslætsager, de vedkomme ikke i fjerneste Maade det egentlige Kjøernepunkt: Hvad er der foregaaet før den 8de September, som kunde berettigede Ministeren til at sætte denne Sag i Scene, som sket er, thi han kan ikke hente sin Begrundelse fra den 17de Oktober. Nu har jeg et Par Ord at sige om det Udtryk, der er saa meget udtalt: „Ham, der kalder sig Konge“. Der er i Ministeriets Skrivelse ikke Tale om nogen Forbindelse, hvori dette Udtryk skal være fremkommet, men der er blot Tale om Udtrykket som saadant som strafbart; det er mig aldeles ubegribeligt. Det kan ikke blot i mange Tilfælde være dels et uskyldigt Udtryk, men ogsaa et meget urefuldt Udtryk, brugt i en anden Forbindelse; men Ministeren mener — nu faae vi nærmere Forklaring deraf — at det, i hvilken loyal Forbindelse det end forekommer, alligevel bliver strafbart. Det er da i alt Fald faktisk, at vor allernaadigste Konge kalder sig Konge; i enhver Lov, han udsteder, kalder han sig 2 Gange Konge, baade først og sidst, og kalder sig endog Konge til Lande og Folk, som han ikke er Herre over, og det, at man ikke uden Fornærmelse kan nævne, hvad der er faktisk rigtigt, trænger i alt Fald til den ærede Kultusministers Forklaring; efter denne Forklaring tvivler jeg ikke om, at vi ville føle os overbeviste. Det er imidlertid overordentlig interessant at lægge Mærke til Regjeringens mageløse Bestræbelser for, om den ikke kunde finde hist og her i Landet i et eller andet Tilfælde en eller anden Yttring, hvorpaa den kunde hænge sin Hat. Dette har givet mig Anledning til at overveie, hvad der i den Retning er sket fra Regjeringspartiets Side, og jeg skal da til Behjælpning af dette Tilfælde nævne Udskiltigt. Selvfølgelig skal jeg ikke trætte den høie Forsamling med altfor mange af den store Mangfoldighed af Exempler, man har paa, paa hvilken Maade man tidligere uden at blive straffet eller tiltalt har kunnet omtale forskellige Forhold, vedrørende Landets Konge, medens man nu, saasnart man hører Udtrykt, der ikke ere velklingende nok, strax drager dem frem. Allerede i Frederik den Syvendes Dage kunde man jo blot lade ham høre, at hans Stilling var en saadan,

at den Hengivenhed og Kjærlighed, hvormed Folket omfattede sin Konge, vilde svækkes og nedbryde den Fortrøstning, hvormed det hidtil har set Epiret nedlagt i hans Haand, og at man befrugter, at den Retning, hvori han gaar, ikke blot vil besvære hans Samvittighed, men beskjæmme hans Gjerning. Man har sagt, at man har forstaaet at lufte Kongens Dre for hans tro danske Underfaatters Bønner; kunde man nu tillige ophjælde Kongens Hjerte mod dem, saa kunde Enden tilsidst blive den, at han forgreb sig paa sit eget Bænk og sit eget Gjerning eller steg ned fra sin Throne, for at lade Andre gjøre det. Det var altsaa en Udtalelse om, at Landets Konge kunde begaa Statsforbrydelse. Man har sagt, at der herskede megen Tvivl, om den nye Konges personlige politiske Anskuelse staaar i Samklang med dem, som Folkets oplyste og selvfølende Flerhed hylde, og man finder denne Tvivl bestyrket ved de og de Omstændigheder. Man siger: Vil Kongen — det er Christiaan den Niende — begynde sin Regjering i Ro og Orden under gode Varsler, saa bør det og det ske, det er altsaa en Krusel om, at hvis han ikke vil det, saa skal han. Det hedder: „Vi forudsætte nødig, at Kongen“ — det er Christiaan den Niende — „kunde lade sig beslutte til et ulovligt Strid“. Meningen er altsaa, vi forudsætte det nødigt, men det kunde dog tænkes. . .

Formanden: Jeg benægter ikke, at de her nævnte Tilfælde muligvis kunne bidrage til at kaste noget Lys over det, der foreligger; men jeg tror dog, at det af forskellige Hensyn ikke vil være rigtigt at fremdrage alle Udtalelser, med Hensyn til hvilke man tror, at der paa en eller anden Maade er traadt Hs. Majestæt Kongen, den nuværende eller den tidligere, for nær.

Berg: Det er langt fra, Hr. Formand; det er kun et af hundrede Tilfælde; jeg vil nævne, og jeg vil nævne dem kortelig.

Formanden: Jeg tror, at det vil være tilstrækkeligt, naar det ærede Medlem har opbristet i Grundringen, at saadanne Tilfælde ere foregaaede; det vil ikke være nødvendigt at gjennemgaa dem.

Berg: Jeg skal da gjøre opmærksom paa, at efterat man i et vist Tilfælde havde nævnt — det er det samme Partis, Modstandernes Presse, jeg omhandler — og drøftet den parlamentariske Regjeringsforms Fortrinlighed, nævnt, at hvis det gif paa den Maade, at Kongen udvælgte sig Mænd